զեցւոյն ցերեկեայ օրհնութեան (կիր. 147)։

Սակայն ազնուականք ալ ինճոյից համար սովորաբար կը նախապատէին երեկոյն, որոյ եռեւ կային երկար եւ անզբաղ ժամեր վայելից, սկսելով՝ ինչպէս Պապայ մէկ կոչնոց համար ըսինք՝ «յիւնի ժամ աւուրն» (աստ, 110)։ Եւ արդարեւ պատմական երախանաց մեծագոյն մասն այդ պահուն կը յիշուին, եւ ընթրիք կը կոչուին. ինչպէս Տրդատայ (Ագթ. 46) եւ Աբշակայ կերածը (փաւս. 207), Պապայ երկու (նոյն, 204, '16), Վարազդատայ (նոյն, 236), Բակուրի (խոր. 141), եւ առ հասարակ բոլոր նախարարաց խընճոյքները (փրպ. 27)։ Նոյնպէս էին Պարսից Շապուհ արքային առաջն Աբշակ (փաւս. 168), Նիխորայ առ Վահան (փրպ. 517), Յունաց Տերենտ զօրավարին առ Պապ (փաւս. 232), եւ ընդհանրապէս բոլոր միւս ազգացը (աստ, 111)։ Աբքայութեան վայելքն անգամ այս պահուս աւելի յարգի կը համարէին Հայք, եւ վարդանանց առաջնորդներն «յորդորէին զամենեսեան յերկնաւոր ընթրիսն» (փրպ. 208), փոխանակ աւետարանական «ճաշին» (Ղկ. ԺԴ, 15)։ Թէեւ առոր մէջ կարելի է առակին «ընթրեաց» խորհուրդն ալ նշմարել (անդ, 16–24)։